

Arrest

nr. 78 025 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. LANDTSHEERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 24 augustus 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving in functie van haar echtgenoot. Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ingewilligd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 augustus 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 17 december 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [M., K. Y]

[...]

van Bulgarije nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg op 14.12.2010 de E-kaart in functie van haar echtgenoot, dhr. [M.H.]. De echtgenoot van betrokkene kan niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40, §4 van diezelfde wet.

Daarenboven vormt het gezin een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk omwille van de OCMW-steun die zij reeds gedurende verschillende maanden ontvangen. Om deze redenen werd op basis van art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de echtgenoot.

Overeenkomstig art. 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene aangezien er een einde gesteld werd aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd heeft. Mevrouw kan niet in eigen hoofde het verblijf behouden, gezien zij evenmin overeenkomstig art.40, §4 aan enige voorwaarden voldoet. Zij ontvangt eveneens OCMW steun als samenwonende, sedert 29.12.2010”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 1°; 42bis en 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsverplichting en van de rechten van verdediging. Verzoekster betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoekster licht haar standpunt als volgt toe:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig het art. 42ter Vw. van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen omdat op basis van art. 42bis §1 Vw. eveneens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoekster opmerkt op dat zij volledig ter goeder trouw is nu zij ondertussen in België zelf verblijfsrecht heeft bekomen als werkneemster overeenkomstig het art. 40§4 Vw.

Dat verzoekster sedert 28 oktober 2011 in België in het kader van dienstencheques als poetsdame werkt voor rekening van [Z.P.] (cf. stuk 2).

Dat verzoekster benadrukt dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling haar verbiedt in België een arbeidskaart aan te vragen op het ogenblik dat zij verblijfsrecht heeft in België.

Dat derhalve, gelet op het feit dat zij in België werkneemster is, verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 40 Vw. en derhalve geenszins een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden betekend.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd en heeft nagelaten verzoekster te horen/uit te nodigen teneinde haar verdedigingen nieuwe bewijsstukken naar voor te brengen.

Dat verzoekster wel degelijk alles in het werk heeft gesteld om te blijven voldoen aan de voorwaarden van het art. 40 §4 Vw.

Dat bij haar zogenaamde "statuutwijziging" (familielid van een burger van de Unie die zelf een verblijfsrecht is beginnen uitoefenen in België) geen enkele wettelijke bepaling haar verplicht gedurende haar wettelijk verblijf in België voorafgaandelijk een nieuwe aanvraag van verklaring tot inschrijving als werkneemster in te dienen.

Dat derhalve uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoekster wel degelijk ondertussen een reguliere activiteit als werkneemster in België heeft uitgebouwd overeenkomstig het art. 40 §4 Vw en dus voldoet aan het art. 40 §4 Vw. en dus geenszins een bijlage 21 kon worden betekend overeenkomstig het art. 42ter Vw.

Dat er sprake is van schending van de artikelen 40, 42bis en 42ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.

Dat voorts verzoekster er wil op wijzen dat in elk geval in het art. 4[2]ter §1 laatste lid Vw. Het volgende wordt gesteld : "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat door verweerder in de bestreden beslissing geen afweging is gebeurd tussen enerzijds verzoeksters leeftijd, haar verblijf in België, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong en anderzijds de noodzaak dat een einde dient te worden gesteld aan haar recht op verblijf in België en het land dient te verlaten.

Dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent. Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.”

3.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratieve dossier blijkt dat haar echtgenoot d.d. 6 augustus 2010 een verklaring indiende van inschrijving als zelfstandige, op basis van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster zelf deed d.d. 24 augustus 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als echtgenoot.

Verzoekster kan derhalve niet gevolgd worden in haar bewering volgens de welke zij zelf een verblijfsrecht heeft bekomen als zelfstandige. Verzoekster bekwam verblijfsrecht in functie van haar echtgenoot, die op zijn beurt verblijfsrecht werd toegestaan in zijn hoedanigheid van zelfstandige.

Verzoeksters echtgenoot werd op 24 augustus 2010 in het bezit gesteld van een E-kaart, als zelfstandige. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat haar echtgenoot sedert 29 december 2010, OCMW-steun geniet. Verder is gebleken dat hij niet beschouwd kan worden als zelfstandige, omdat zowel de firma Haddens Global bij vonnis van 28.01.2011, als de firma Ibsa, d.d. 7 december 2010 werden failliet verklaard. Voorts is gebleken dat verzoeksters echtgenoot nooit aangesloten was bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandige en niet gekend is in de databank van de RSVZ. Omwille van voorgaande redenen, die op geen enkele wijze betwist worden, noch door verzoekster zelf als door haar echtgenoot, werd een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht.

Daar verzoekster haar verblijfsrecht had bekomen in functie van haar echtgenoot, werd er logischerwijze ook aan haar verblijfsrecht een einde gesteld.

Bovendien stelt de beslissing verder dat verzoekster niet in eigen hoofde verblijf kan behouden daar zij eveneens OCMW steun als samenwonende ontvangt sinds 29 december 2010. Dit gegeven wordt evenmin door verzoekster betwist.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij over afdoende informatie beschikte en de verkregen informatie bijkomend controleerde, teneinde met kennis van zaken de bestreden beslissing te nemen.

De verwerende partij heeft de eer erop te wijzen dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cfr. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505).”

3.1.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. In de mate dat verzoekster de motivering inhoudelijk betwist en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient

te worden onderzocht in het kader van de toepassing van de op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing van kracht zijnde artikelen 40, § 4 en 42ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster betoogt dat zij sinds 28 oktober 2011 als poetsdame werkt en een op dezelfde dag gedateerde arbeidsovereenkomst voorlegt kan de Raad enkel opmerken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met een arbeidscontract dat pas op 28 oktober 2011 werd opgesteld. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe te besluiten dat verweerder ten onrechte oordeelde dat verzoekster op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd niet beantwoordde aan de vereisten die bepaald zijn in artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet en laat evenmin toe vast te stellen dat een *“statuutwijziging”* tot stand kwam alvorens de bestreden beslissing genomen werd.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoekster zich als Bulgaars onderdaan in België niet kan beroepen op het recht op vrij verkeer voor werknemers zoals vervat in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De Raad dient immers te duiden dat artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het recht op verblijf van een burger van de Unie wordt erkend onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bijgevolg kan verzoekster als Bulgaars onderdaan, overeenkomstig artikel 69sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) slechts een autonoom verblijfsrecht op basis van haar tewerkstelling laten gelden indien zij beschikt over een arbeidskaart, hetgeen zij niet aantoonde.

Verzoekster stelt verder dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de duur van haar verblijf, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst en derhalve is tekort gekomen aan een verplichting die voortvloeit uit artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. Voormelde verplichting werd evenwel slechts ingevoerd door artikel 9 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging en voormeld artikel 9 trad pas op 22 september 2011 in werking. De regelmatigheid van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld op grond van de regelgeving die gold op het ogenblik dat deze genomen werd (RvS 1 oktober 2007, nr. 175.190). Verzoekster kan daarom in casu niet dienstig verwijzen naar de bepalingen die in artikel 42ter van de Vreemdelingenwet werden ingevoegd nadat de bestreden beslissing genomen werd. Er moet daarenboven, los van voorgaande vaststelling, worden opgemerkt dat het louter feit dat verweerder verzoekster niet gehoord heeft omtrent deze gegevens niet toelaat te besluiten dat hij deze elementen niet in aanmerking genomen heeft bij het nemen van de bestreden beslissing. In dit verband moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt vermeld dat verzoekster pas op 14 december 2010 in functie van haar echtgenoot tot een verblijf in het Rijk toegelaten werd, doch dat deze niet langer over een verblijfsrecht beschikt omdat hij niet meer voldoet aan de bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat zij en haar echtgenoot een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk omwille van het feit dat zij reeds verscheidene maanden OCMW-steun ontvangen. Uit deze overwegingen blijkt dat verweerder wel degelijk een belangenafweging heeft gemaakt.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40, § 4 of 42ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.3.3. Daar artikel 42bis van de Vreemdelingenwet in casu niet werd aangewend als grondslag om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster en deze wetsbepaling niet van toepassing is, kan verzoekster ook niet gevolgd worden in haar stelling dat dit wetsartikel geschonden werd.

3.1.3.3. Uit de door verweerder neergelegde stukken blijkt daarnaast dat de bestreden beslissing op een zorgvuldige wijze werd voorbereid, dat alle dienstige gegevens werden verzameld en dat deze beslissing

gesteund is op correcte feiten, zodat een schending van de zorgvuldigheidverplichting evenmin kan worden weerhouden.

3.1.3.4. In de mate dat verzoekster voorts een schending van de rechten van verdediging aanvoert, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.1.3.5. De hoorplicht – waarvan verzoekster ook de schending lijkt te willen aanvoeren – is evenmin van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602). Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat er een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat bestond alvorens de bestreden beslissing kon worden genomen (RvS 31 januari 2012, nr. 8036 (c)).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 15, 28 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster verschaft volgende toelichting:

“Art. 28 van de burgerschapsrichtlijn stel het volgende :

“1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging”

Dat verzoekster van oordeel is dat in casu, gelet op de procedurele waarborgen vervat in het art. 15 io. 31 van burgerschapsrichtlijn, ook verweerder gehouden was een evenredigheidstoetsing door te voeren vooraleer een beslissing te nemen waarbij een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht van meer dan drie maanden in België.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster, rekening te houden met verzoeksters gezinsleven, tewerkstellingen verblijf in België.

Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten verzoeksters gezinsleven in België, haar verblijf in België en haar huidige tewerkstelling in België in overweging te nemen alvorens een einde te maken aan verzoeksters verblijfsrecht in België.

Dat er sprake is van schending van het evenredigheidsbeginsel, van de motverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”

3.2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er geen betwisting bestaat omtrent het feit dat de omzettingstermijn voor de Richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, verstreken is. De wet van 25 april 2007 tot wijziging de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt in artikel 2 het volgende “Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2000/3109/EG (...) en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en (...) “. Ook uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 25 april 2007 blijkt duidelijk dat de Richtlijn waar verzoekster zich op beroept, werd omgezet in de

Belgische wetgeving en werd opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Parl.St., Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 10).

Tevens blijkt dit ook uit het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarin in artikel 1 staat vermeld: "Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat deze omzetting niet op correcte of op onvolledige wijze geschiedde, zodat zij zich niet langer kan beroepen op de richtlijn 2004/38/EG.

Bovendien wenst verwerende partij te benadrukken dat haar echtgenoot tevens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en dat er wel degelijk rekening gehouden werd met andere omstandigheden, daar de beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het feit dat verzoekster ook sinds 29 december 2010 een leefloon geniet. Verzoekster slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen."

3.3.3.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 15, 28 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG betreft, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoekster toont niet aan dat de richtlijn 2004/38/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Zij kan dan ook niet dienstig naar de bepalingen van deze richtlijn verwijzen. De Raad wijst er ten overvloede op dat de bestreden beslissing geen "*besluit tot verwijdering van het grondgebied*" is dat werd genomen "*om redenen van openbare orde of openbare veiligheid*", zoals bedoeld in artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG.

3.3.3.2 Daarnaast moet worden geduïd dat het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.3.2 In de mate verzoekster in haar derde middel een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK